

LBRIS

We know
books

D I N A H
JEFFERIES

Trenul de noapte spre
MARRAKECH

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

NEMIRA

PROLOG

Trenul de noapte a prins viteză, scârțâind și zângănind, iar fata, pregătită de o viață nouă, și-a ținut respirația. Nerăbdătoare. Plină de speranță. Hotărâtă. Zgomotul scos de roțile trenului îi pulsa în cap, iar ritmul a cuprins-o din toate părțile, până când n-a mai răsunat doar afară, ci și în interiorul ei.

Totul depindea de această călătorie, de acest vis încărcat de speranță, însă acum că era aici, acum că în sfârșit plecase... totul i se părea atât de străin. Compartimentul, inițial parfumat cu scortişoară și mentă, începuse să miroasă a transpirație, a petrol și a ceva ranced. Pe când trenul zbura prin noapte, huruitul și zângănitul lui au devenit mai puternice. Clătinându-se în întuneric, acoperindu-și urechile cu mâinile, își dorea ca hărmălaia să înceteze, însă zgomotul creștea odată cu viteza și, de fiecare dată când vagonul se zguduia, patul ei suspendat se înclina. S-a agățat de el amețită, dar în căldura aceea umedă țipătul ca de vulpe al fluierului de tren a băgat spaima în ea.

Aerul fierbinte devenea tot mai sărat.

I s-a uscat gâtul.

Au năpădit-o amintirile, iar ritmul trecutului îl imita pe cel al trenului, bubuind neconținut în capul ei. Și-ar fi dorit să doarmă, ca să treacă mai repede orele, însă o ardea pielea. A ascultat respirația celor care dormeau lângă ea, încercând să-și calmeze mintea, și totuși, cum aluneca în uitare câteva momente, se trezea din vise cu animale flămânde, care își zguduiau cuștile. Și, vai, acele gânduri pe care nu le putea opri, oricât de mult ar fi încercat!

A stat așa ore în șir, cu mintea tot mai opacă și mai întunecată, până când scârțâitul frânelor a dat semnalul că sfârșitul călătoriei era aproape. Slavă Domnului! Iar când trenul a intrat în gara din Marrakech, și-a strâns tare trupul în brațe, cuprinsă de ușurare, iar lacrimile i-au înfierbântat pleoapele. Pentru că *asta* și-a dorit, nu-i așa?

CAPITOLUL UNU

Clemence

Kasbah du Paradis, Maroc, iulie 1966

Oamenii mai dispăreau în munți din când în când și acum, la fel cum odinioară se făceau nevăzuți în temnițele despoților, însă dacă existau pe acolo spirite rătăcite, Clemence Petier nu le văzuse niciodată. În acest loc de o frumusețe infinită descoperise o oarecare pace.

S-a uitat pe fereastra deschisă a dormitorului ei, sperând să surprindă schimbarea de lumină; ritualurile zilnice au ajutat-o să rămână lucidă, ancorată în prezent și echilibrată. Și, în timp ce privea soarele răsărind, a văzut cum ceața s-a destrămat, munții au început să strălucească și mirosul splendid al ierburilor sălbatice s-a împăștiat în aer.

O zi perfectă.

Cocoțat în vârful munților Atlas, *kasbah*-ul fusese odinioară o fortăreață construită pentru a rezista în fața atacurilor. Dărăpănată și uitată atunci când o văzuse prima dată, acum însemna pentru ea siguranță. Îi plăceau la nebunie soarele orbitor, umbrele de un albastru întunecat, stelele scânteietoare ale nopții și albul strălucitor pe care îl avea zăpada pe timp de iarnă.

Clemence și-a strâns halatul turcoaz în jurul corpului, i-a legat cordonul și, așa cum făcea în fiecare dimineață, a ieșit din clădirea principală pentru a merge spre anexă.

În timp ce traversa terasa, s-a oprit doar ca să-și treacă vârful degetelor peste catifeleții trandafiri cățărători. Desfăcute larg, de un roșu

IBDIS | We know books
intens și aproape trecute, petalele s-au scuturat la atingerea ei. *Ca sângele*, s-a gândit ea, zăbovind un moment înainte să plece mai departe. A descuiat ușa anexei, a desfăcut zăvoarele și a intrat.

La prima vedere, părea la fel de idilică precum terasa, dar ceva nu era în regulă.

Pășările ciripeau zgomotos pe pervazul unei ferestre deschise spre o curte interioară privată, care dădea spre munții de dincolo de ea. Doi fluturi arămii dansau în lumina soarelui, însă fereastra n-ar fi trebuit să fie deschisă. Iar camera n-ar fi trebuit să fie goală. Clemence s-a uitat în jur și a observat tava cu micul-dejun neatins – cafeaua franțuzească rece, două bucăți de baghetă proaspătă, untul care se topea în lumina soarelui de dimineață – și halatul alb aruncat pe covor.

— *Touche du bois*. Bate în lemn, a murmurat ea.

A întins mâna spre brațul de lemn lucios al fotoliului, înainte să dea fuga la baie.

Un robinet fusese lăsat deschis, dar nu era nimeni acolo, așa că a oprit apa și a plecat repede în sufragerie, unde nu era nici urmă de ea.

— Madeleine! a strigat Clemence, conștientă că îi tremura vocea. Singurele care i-au răspuns au fost pășările.

Atunci. Chiar atunci a simțit panica. Madeleine o zbughise.

În timp ce trecutul îndepărtat o prindea din urmă, și-a simțit gura uscată și vechea spaimă a început să palpite precum unul dintre acei fluturi. S-a repezit afară și l-a strigat pe Ahmed, tânărul ei asistent, în care avea mai multă încredere decât în oricine altcineva.

— Ajută-mă, l-a rugat ea când acesta s-a apropiat. A dispărut.

A întins mâinile spre tână, iar el i le-a strâns câteva clipe.

— Nu cred c-a ajuns prea departe. I-am adus micul-dejun acum jumătate de oră și era aici. A mâncat?

Clemence a clătinat din cap.

— E plecată de cel mult jumătate de oră, a spus Ahmed calm, în timp ce traversau terasa.

— *Tu* ai descuiat fereastra?

— Îmi pare rău. Se plângea că e zăpușeală în cameră.

Lui Clemence i s-a strâns inima.

— Trebuia s-o ținem înăuntru. Nu poate ieși singură. Niciodată. Credeam c-ai înțeles.

— Fereastra era înțepenită, nu am crezut că va avea puterea s-o deschidă de tot.

— Va trebui să pun gratii. Sau un grilaj, cel puțin ar arăta mai bine. Dacă o găsim...

— O s-o găsim.

Dar Clemence nu era atât de sigură. Madeleine putea fi șireată.

— Ahmed, uită-te după ea când cobori pe alee. Ia motocicleta ca s-o aduci pe nepoata mea, a spus ea. S-ar putea să am nevoie de jeep să o caut pe Madeleine.

Nepoata ei s-ar fi putut plânge de faptul că a fost nevoită să străbată lungul drum de la gara din Marrakech până în *kasbah* pe motocicletă, dar nu avea timp să își facă griji din cauza asta.

Clemence i-a întors spatele lui Ahmed și a început s-o caute. Cu puținele ziduri care îl mai împrejmuiau, *kasbah*-ul ei era la același nivel cu ultimul rând de copaci, iar deasupra nu prea mai creștea nimic, versanții muntelui fiind goi și stâncoși.

Când te uitai în jos era altceva. Era luxuriant. Sățucul Imlil stătea pitit dedesubt, acolo unde râul asigura sursa de apă pentru tot anul și garanta faptul că terasele coastelor puteau fi mereu cultivate. De unde stătea, vedea pădurile de nuci și de pini, de unde aduna conuri pentru foc. Mai jos, terenul agricol pe care sătenii cultivau legume, cartofi și ceapă, dar și lucernă pentru hrana câtorva vite, iar mai în vale, livezile de pruni, smochini, migdali și cași. Dar era imposibil ca Madeleine să fi ajuns până acolo pe jos.

Aerul care cobora din vârful muntelui era rarefiat și pur și, simțind răcoarea pe piele, Clemence a ridicat privirea spre coastele stâncoase. Unde să se fi dus?

— Și încă în cămașă de noapte, a șoptit ea. *Pour l'amour de Dieu!*

Se simțise atât de copleșită în aceste ultime luni, având grijă de Madeleine. Și, evident, trebuia ca asta să se întâmple exact cu câteva momente înainte de sosirea nepoatei sale, care îi stârnea oricum destule îngrijorări. Oare fusese un gest imprudent să-i dea voie acestei fete să vină, în ciuda faptului că n-o cunoștea? Nu că ar fi avut de ales.

Clemence a trecut pe sub pergola încărcată cu flori de buganvilea, a aruncat o privire în spatele gardului verde din rozmarin, s-a uitat printre palmieri și s-a întors în curte, unde nori de iasomie albă și parfumată se

întindeau pe ziduri. Nimic. Nici urmă de ea. S-a dus repede să se uite în jos, la cărarea abruptă pe care pornise Ahmed și care ducea spre locul în care își ținea jeepul Hotchkiss din anii '50, aproape de Imlil. *Te rog, te rog, fă să o găsim repede!* Căldura putea fi nemiloasă – atât de nemiloasă – mai ales dacă nu știai drumul și, cu cât Madeleine stătea mai mult pe acolo, cu atât era mai riscant.

După patruzeci de minute, nici urmă de ea. De acum, Ahmed trebuia să-i fi alertat pe sătenii din Imlil, în drumul lui spre Marrakech, iar Clemence spera că vor ajuta și ei la căutări. În timp ce verifica iar fiecare ungher al clădirii, a auzit-o pe sora lui Ahmed, Nadia, strigând-o și ea pe Madeleine cu voce stridentă și îngrijorată. Clemence și-a frecat fruntea și a inspirat adânc de câteva ori, încercând să se calmeze, dar spaima ei creștea rapid.

Deodată, a auzit o bătaie în ușa din față a *kasbah*-ului. A fugit pe coridor până la ușă, a dat-o de perete și a văzut-o pe Madeleine stând în picioare pe trepte. Încă îmbrăcată în cămașa de noapte murdară, cu părul alb înnegrit de funingine, cu fața brăzdată de lacrimi și cu pielea acoperită de praf, părea complet epuizată. Lângă ea se afla un bărbat care o susținea, deși Clemence abia dacă l-a privit când a tras-o pe mama ei înăuntru.

— Ah, slavă Domnului! a șoptit ea și ușurarea a făcut vocea să-i tremure, în timp ce o ținea strâns la piept.

— Biata bătrânică! a exclamat bărbatul. Am găsit-o mergând în patru labe, nu departe de unul dintre drumurile care duc spre sat.

Vocea lui i s-a părut imediat familiară. Clemence ar fi recunoscut-o oriunde, dar cu siguranță nu ar fi putut să fie... Aproape fără să-i vină să creadă și cu stomacul strâns de spaimă, a făcut efortul să ridice privirea. A fost ca și cum ar fi bătut prin ea un vânt cumplit și, în ciuda căldurii de afară, a înghețat. Era îmbrăcat cu niște pantaloni cenușii eleganți și o cămașă albastră, din bumbac. Nimic remarcabil – putea fi un european oarecare, dar Clemence știa că nu era așa.

— Pare atât de firavă, iar ce spunea n-avea niciun sens. Am...

S-a oprit și a privit-o atent. Ea a simțit cum i se zbate un nerv în tâmplă și și-a stăpânit cu greu impulsul de a fugi.

— Adèle? Adèle Garnier? Ești chiar tu?! a întrebat el cu o voce vădit uimită.

Nu i se mai spusese așa de cincizeci de ani. Ar fi putut să nege? Chipul lui era unul pe care nu se gândise niciodată că îl va mai revedea, *sperase* că nu îl va mai vedea nicidecum, dar iată-l, era acolo. A dat din cap fără un cuvânt și a întins mâna să ștergă cu vârful degetelor fața brăzdată de lacrimi a bătrânei.

— Hai! i-a spus ea încet, cu voce blândă. Hai să te curățăm!

Bărbatul s-a încruntat, așteptând în mod evident mai mult de la ea.

— Mă tem că trebuie să plec, i-a spus ea, ținând-o în continuare strâns pe Madeleine. Acum mă recomand cu al doilea prenume, Clemence, și sunt *madame* Petier. Vă mulțumesc că ați adus-o acasă, *monsieur* Callier!

— Patrice, a corectat-o el ca și cum s-ar fi simțit jignit, ștergându-și fruntea cu degetele.

— Dacă nu deranjez prea mult, aș putea să vă rog să-mi dați ceva rece de băut?

— Sigur că da. Vă aduce Nadia.

Nadia, care-i urmărea dintr-un colț, a înclinat din cap. Clemence a plecat grăbită cu mama ei spre anexă, s-a asigurat rapid că niciuna dintre ferestre nu era deschisă, apoi, cu mâini tremurătoare, a ajutat-o să bea puțină apă. Cum era posibil ca Patrice Callier să-i facă și acum pielea de găină?

A tras obloanele, a despăturit o cămașă de noapte curată și, după ce și-a spălat mama pe cap și a dus-o la toaletă, a culcat-o în pat. Docilă și epuizată după aventura ei, femeia de nouăzeci și doi de ani s-a supus fără să crâcnească.

Clemence și-a împreunat strâns mâinile, înfigându-și unghiile în carne. Ce căuta Patrice aici? Îl părăsise, așa cum făcuse și cu restul trecutului ei, lăsând totul în urmă. A inspirat adânc de câteva ori, să se calmeze, trăgând de timp cât mai mult, înainte să iasă din nou. Rușinea o ruinase cu ani în urmă și *nu trebuia* să revină la suprafață. Dar, indiferent dacă el plecase sau nu, singura întrebare cu adevărat importantă era... cât de multe știa Patrice Callier?

CAPITOLUL DOI

Vicky

Gara din Marrakech

În curtea gării, Vicky Baudin și-a pus mâna streașină la ochi, protejându-se de lumina albă și orbitoare a soarelui. S-a uitat în stânga, în dreapta și apoi drept în față, prin haosul de catări încărcăți cu coșuri, biciclete, motocicletele și bătrâni adunați în grupuri, fumând și sporovăind. Nimeni nu semăna cu bunica ei. Bunicul ei, Jacques, un bătrân taciturn care trăia liniștit în satul lor din Franța, îi dăduse fără tragere de inimă numele femeii și o adresă poștală, dar niciun fel de descriere, susținând sus și tare că n-o mai văzuse pe Clemence de peste cincizeci de ani. Iar când Vicky a insistat să îi spună mai multe, n-a mai scos niciun cuvânt.

S-a uitat la ceas. Trenul ajunsese la timp.

— Fir-ar, fir-ar, fir-ar! a bombănit ea. Acum ce fac?

Deși era devreme și căldura nu era încă înăbușitoare, simțea furnică-turi pe piele. Totul în jur era atât de diferit de cele de acasă, aerul mai fierbinte, cerul mai luminos, peisajul mai arid, dar după ce văzuse stâncile strălucitoare din Tanger, se așteptase la ceva mult mai romantic. În schimb, Marrakechul i se părea dărăpănat și uitat de lume. Pe jos era murdar, iar vopseaua de la ferestrele gării se scorojea. Dar cel puțin se terminase călătoria cu trenul.

Hărmălaia vocilor se învoldura și creștea – voci alarmante, de parcă toate vocalele scurte din lume ar fi dispărut. Și totuși, printre șirurile

nefamiliare de consoane, a distins vreo două, trei cuvinte în franceză. *Domage. Jour. Demain. Păcat. Zi. Mâine.*

Deși bănuise că araba marocană era limba dominantă aici, s-a simțit norocoasă că încă se mai vorbea ceva franceză. După cum îi spusese bunicul, țara se aflase odată sub protectorat francez și își câștigase independența abia în urmă cu zece ani. Dar asta însemna că Vicky ar fi trebuit să poată înțelege și comunica puțin. Sau măcar suficient cât să cumpere o baghetă ori un croasant.

S-a uitat în jur, asimilând totul. Nu-i venea să creadă că era în sfârșit aici. Fusesse șocată când bătrânului îi scăpase informația că bunica ei încă trăia. Nu se suflase niciodată vreo vorbă despre mama tatălui ei decedat. Iar când Jacques i-a spus că această misterioasă bunică demult pierdută locuia în Maroc, a avut impresia că fusese mâna destinului. Pentru că Marrakech era și orașul preferat al lui Yves Saint Laurent, un designer care, pentru Vicky, însemna mai mult decât ar fi putut vreodată să exprime în cuvinte. Și, după durerea și necazurile din ultimul an, fusese brusc sigură că o călătorie la Marrakech, în care să îi găsească pe amândoi, i-ar fi putut rezolva toate problemele. Ar fi putut să îi redea încrederea în sine, să lase în urmă suferința provocată de modul grosolan în care o respinsese iubitul ei și poate chiar să descopere, în sfârșit, răspunsul misterelor pe care familia ei le ascunsese toată viața.

În curtea gării, câteva femei îmbrăcate în negru se holbau la ea, făcând-o să se îmbujoreze. A ținut capul sus și a încercat să pară indiferentă, în timp ce își trăgea pe ascuns de poalele rochiei mini, de un galben aprins. Imprimată cu maci roz, mari, rochia nu era făcută pentru a-i ascunde rotunjimile și și-a dat seama prea târziu că aici, în Marrakech, ar fi trebuit să o facă. În tren se acoperise cu o pătură subțire, dar acum s-a uitat în jur, întrebându-se dacă era vreo toaletă publică unde să-și pună pe ea niște pantaloni și o cămașă cu mânecă lungă. Nu părea să fie. Una dintre femei s-a apropiat de ea, a scos un sâsâit ciudat, ca de pisică, și apoi s-a îndepărtat. Vicky s-a făcut mică; până acum nu era tocmai un început grozav.

Nu mi-e teamă. NU imi e teamă, și-a spus ea, stăpânindu-și lacrimile care păreau a fi gata să curgă. Se mândrea cu faptul că părea întotdeauna puternică, indiferent de provocare, indiferent de ce era în sufletul ei. Când copiii de la școală fuseseră răutăcioși cu ea referitor la familie, nu

se smiorcăise. Când mama ei refuzase din nou să-i spună ceva despre tatăl ei, nu plânsese, iar când iubitul ei, Russel, îi criticase cu multă cruzime visurile, nu vărsase o lacrimă. Ei bine, asta nu era pe deplin adevărat, dar cu siguranță nu avea de gând să înceapă acum să plângă.

Vicky și-a adunat curajul, a mers mai departe și a identificat o stație de taxiuri, însă nu era nicio mașină acolo. Până la urmă, cât de departe locuia bunica ei? Oare un taxi până la *kasbah* ar fi fost scump? A scos din buzunar cartea poștală pe care i-o trimisese Clemence după ce Vicky o contactase, scriindu-i la căsuța poștală. *Kashbah du Paradis* – nicio adresă, doar numele locului și câteva cuvinte.

Zărind, în sfârșit, un hamal, i-a întins cartea poștală. El i-a arătat că ar trebui să-și pună valiza în căruța trasă de catâr, dar ea a clătinat din cap și, simțindu-se tot mai încălzită și mai transpirată, s-a așezat pe un zid scund să aștepte, sperând că bunica ei avea să apară în curând.

I s-a părut că trecuseră ore când o motocicletă monstruoasă a oprit huruind și claxonând, iar tânărul cu ten măsliniu, care purta o bandană albastră, a ridicat cu o expresie gravă un carton pe care scria „BAUDIN“. A oftat de ușurare și s-a repezit spre el.

— Ahmed Hassan, s-a prezentat el, întinzându-i mâna. Îmi pare rău că am întârziat.

— Nu contează. Mă bucur că ai venit.

I-a dat valiza, iar el a legat-o în spatele motocicletei, după care și-a desfăcut de la gât o eșarfă mare de bumbac, alb cu negru.

— Acoperă-ți gura și nasul. Înfășoară-o în jurul capului, i-a explicat el și, după ce s-a așezat bine, a invitat-o să ia loc în spatele lui.

Vicky s-a suit și a zâmbit încântată, cu eșarfa înnodată bine la ceafă. Aventura ei începea, în sfârșit!

Ahmed a pornit motorul și a demarat, a ieșit din gară, a intrat într-un sens giratoriu și a luat-o pe un bulevard străjuit de palisandri. Ajunsesse în Marrakech. Chiar era în Marrakech, pe locul din spate al unei motociclete, cu un bărbat total necunoscut. Ce ar fi spus mama ei? A scos un chiuit puternic, victorios, și s-a ținut bine.

CAPITOLUL TREI

Vicky

— Uite, a spus Ahmed, oprind. Acolo jos este valea Ourika.

Vicky a contemplat valea scaldată în soare și râul și a văzut vreo două sate de un roz prăfos, înconjurate de livezi de citrice.

— E frumos, a șoptit ea, iar Ahmed a încuviințat din cap.

Când motocicleta și-a început urcarea susținută, s-a deschis în fața ei o panoramă strălucitoare de coaste arămii și de munți stâncoși, luminați de soare. În depărtare, albite de razele orbitoare, căpătau culoarea cenușii. Pe una dintre serpentinele strânse de pe cărările denivelate, neasfaltate, Ahmed i-a cerut scuze și i-a spus să se țină bine. Se înțepeniseră într-o groapă, roțile se învârteau și stârneau nori de praf roz, nisipos, care se ridicau în spirală, iar Vicky și-a șters cu degetele pleoapele care o înțepau. Eșarfa nu îi acoperea ochii. Ahmed a rezolvat repede problema și au continuat să urce până a oprit iar. De acolo au înaintat pe jos, el împingând motocicleta printr-un labirint de cărări abrupte și denivelate dintr-un mic sat berber.

— Scurtătură, i-a explicat.

Curând după aceea, s-a oprit la capătul unui drum accidentat, străjuit de flori de câmp.

— Scuze, a spus el din nou, făcându-i semn să o ia înainte. Acum sus, până la *kasbah*.

A băgat motocicleta într-o mică magazie, a încuiat-o și, cu o mișcare sigură, i-a luat valiza din mână și a pornit la drum.

— Foarte ușoară, a observat el, învârtind-o prin aer.

— Mă bazez pe faptul că aici îmbrăcăminte e ieftină, a spus ea, înapoiindu-i eșarfa împrumutată.

Au urcat pe cărare până la o clădire joasă, trandafirie, așezată pe un mic platou.

— *Voilà! Kasbah du Paradis de la montagne.* Poarta noastră către munții Atlas, cei acoperiți de zăpadă, a spus el, arătând cu un gest larg piscurile.

Când s-a uitat în jur, a văzut că era, într-adevăr, un paradis.

— Dacă vrei, te duc să vezi gazelele.

— Poftim? Acum? a întrebat Vicky încântată.

El a râs.

— Nu. Și cel mai bun moment în care să admiri munții este la apus. Îmi pare rău că nu e sezonul zăpezii.

Până acum nu observase decât expresia lui gravă, dar, de când ajunseseră la *kasbah*, părea că s-a schimbat, iar în timp ce o conducea către clădire, ochii lui căprui s-au împlânzit.

— Uau! Ce frumos! a exclamat ea, uitându-se la cer și simțind căldura soarelui pe piele și corpul care i se destindea, în timp ce urmărea cercul larg descris de o pasăre de pradă uriașă.

— Un vultur auriu, a spus Ahmed și a zâmbit, iar ea a văzut că avea cei mai albi și mai frumoși dinți. *Kasbah*-ul a fost refăcut în stilul tradițional berber, cu ziduri groase din pământ – *pisé*, cum le spunem noi, a zis, întorcându-se din nou spre clădire.

Vicky a făcut o piruetă cu brațele larg deschise, inspirând aerul muntelui strălucitor, încărcat de parfum înviorător de rozmarin și mentă. Alcătuit din mai multe corpuri interconectate și încadrat perfect în peisaj, *kasbah*-ul părea să fi fost transportat aici din Evul Mediu. Se desfășura de parcă ar fi fost niște locuințe separate ori un sătuc în care casele erau unite prin coridoare exterioare sau alei. Și prin coridoare interioare, și-a imaginat ea. Nu semăna deloc cu *château*-ul tatălui ei vitreg, castelul unde locuise de la șapte ani cu mama ei, Élise. Nu semăna nici cu marele conac de lângă cabana pe care mătușa Florence și unchiul Jack o aveau în Devon, unde își petrecuse vacanțele jucându-se cu verișoara Beatrice. Vicky copilarise în regiunea Dordogne din Franța, dar tocmai terminase cursurile unui colegiu de artă din Londra, și nici cu acela nu semăna deloc.

Ahmed a condus-o pe o terasă lungă, unde, sub un umbrar de culoarea cobaltului, se afla o canapea cu o cuvertură de un portocaliu intens, care părea că strălucește pe fundalul roz închis al *kasbah*-ului, în niște nuanțe electrizante. Ceva mai departe era o masă imensă de lemn, cu scaune tot din lemn, așezate sub un umbrar identic.

— Lui *madame* îi place să stea aici, a spus el. Pentru priveliște.

A deschis o ușă laterală grea, din lemn și a dus-o pe un hol lung și răcoros spre o cameră mare, cu șemineu și ferestre care dădeau spre dealurile roșiatice. Pe podeaua din piatră erau întinse covoare, peste tot atârnavu tablouri, iar zidurile de un cărămiziu palid străluceau. Fascinată, Vicky a zâmbit mulțumită.

— Tencuială *tadelakt*, a spus el, întrerupându-i șirul gândurilor. Pereții. Sunt făcuți din calcar amestecat cu pigment și finisați cu săpun de măslină neagră. Provenit din dealurile astea. Rezistent la apă, știi? Berberii îl foloseau pentru izolarea rezervoarelor de apă potabilă, dar acum e peste tot. Frumos, nu?

Era, dar, uitând de ziduri, Vicky se întorsese să vadă o femeie înaltă, care intrase în cameră aproape fără zgomot și rămăsese acolo, parcă încercând să-și tragă sufletul.

— Ah, ai ajuns! a spus femeia cu nonșalanță, măsurând-o din cap până în picioare, cu o expresie indescifrabilă. Am avut o dimineață destul de încărcată și nu mi-am dat seama, dar văd că Ahmed îți prezintă locul.

Trăsăturile ei aproape severe nu se potriveau deloc cu tonul cald al vocii. Zâmbea, și totuși era puțin rezervată, poate un fel de prudență, de parcă făcea eforturi să se controleze. La început, Vicky a fost atât de uluită, încât nu și-a putut găsi cuvintele: femeia aceasta nu semăna cu nicio bunică pe care o cunoștea ea. Era posibil să fie, într-adevăr, rude? Vicky știa că nu arată rău – avea buzele pline, arcuite la colțuri, și niște ochi mari, de un cafeniu deschis, umbriți de gene foarte dese, negre – dar nu distingea niciuna dintre trăsăturile ei la această femeie fascinantă și cu bun gust. Părul ei era complet alb, tuns scurt, modern, proaspăt și pieptănat elegant pe spate. Ochii ei aveau culoarea alunei de pădure și o rețea de riduri fine îi acoperea pielea ușor bronzată. Purta cel mai frumos caftan din mătase roz și aurie, ale cărei culori făceau ape când se mișca. Era desculță, dar unghiile, pictate în roz sidefat, sclipeau, iar la gleznă purta o brățară care părea bătută cu perle adevărate.

— Da, a spus Vicky în cele din urmă, când și-a regăsit vocea. Ahmed mi-a arătat puțin împrejurimile.

— Mă bucur, a spus ea, deși Vicky nu simțea în vocea ei niciun pic de bucurie. Bine ai venit în casa mea! Eu sunt Clemence.

Vicky nu-și putea lua ochii de la ea. Trecuseră doar câteva săptămâni de când bunicul ei îi dezvăluise că Victor – fiul lui și tatăl ei – se născuse în Maroc și că mama lui era Clemence. O femeie care lui Vicky nu-i fusese pomenită niciodată, nici de către *grand-père* Jacques, nici de către mama ei, Élise, sau de către mătuși, Hélène și Florence. Când era copil, nu i se păruse ciudat să nu știe nimic despre trecut. Pur și simplu așa stăteau lucrurile. Nu se gândise deloc la ce să se aștepte venind aici, și totuși acum se trezea că e surprinsă și un pic șocată.

— Vino! Hai să te instalăm în camera ta! Menajerele au venit devreme azi, așa că ar trebui să fie gata.

Clemence a încălțat un soi de sandale și i-a întins o mână cu oarecare răceală.

Vicky a studiat fața bunicii, cu speranța să descopere ceva din adevăratele ei sentimente, dar nu a descifrat nimic. A urmat-o înapoi pe hol, pe urmă au cotit, trecând printr-o grădină retrasă, terasată, în care lumina cădea pe un vas uriaș de lut din care se revărsau niște mușcate de un roz uimitor. Au intrat într-un alt corp scund de clădire, au ajuns la o ușă vopsită într-o culoare palidă și, după ce Clemence a descuiat-o, i-a făcut semn lui Vicky să intre înaintea ei. Obloanele verzi erau parțial coborâte, pentru a păstra răcoarea, i-a explicat Clemence, și aruncau în toată camera o umbră albăstruie, plăcută.

— Trebuie să mă ocup de... a spus Clemence, dar s-a oprit, aruncându-i lui Ahmed o privire ciudată, plină de semnificație.

Ahmed a dat din cap ca și cum ar fi confirmat ceea ce nu fusese rostit, iar Clemence a continuat pe un ton mai aspru:

— Ei, am niște lucruri de făcut. Despachetează în tihnă, iar Ahmed îți va aduce ceva rece de băut. Baia este alături. Avem generator hidroelectric propriu, deși apa va fi, probabil, rece. Gravitația ne aduce apă dintr-un izvor aflat destul de departe.

În timp ce vorbea, Clemence s-a îndreptat spre ușă.

— Explorează în voie. Ne vedem în jur de unu, să luăm masa.

— Mulțumesc! a spus Vicky, fără să se simtă câtuși de puțin binevenită.

Bunica părea distantă, rece. De ce acceptase vizita ei, dacă o obosea atât de tare?

— A, iar în șifonier sunt caftane! Îmbracă-l pe care vrei.

A făcut un gest spre minuscula rochie purtată de Vicky.

— În Maroc, e bine să-ți acoperi picioarele, la fel brațele și umerii. Trebuie să respectăm cultura islamică de aici. Și alege-ți o pălărie! Vei avea nevoie de ea, chiar dacă în această perioadă a anului ne terminăm cam toate treburile devreme, înainte ca arșița să ne încuie în casă.

În ciuda cuvintelor ei relativ amabile, Vicky avea impresia că femeia fusese ușurată – chiar nerăbdătoare – să plece. Simțea că acea curiozitate care se trezise în ea încă de când aflase de existența bunicii se aprinsese acum și mai tare. Trebuia să afle mai multe despre ea. Mult mai multe. De ce nu-și vizitase Clemence propriul fiu în Franța nici măcar o dată? Și din ce motiv bunicul ezita chiar și acum să vorbească despre ea?